

[Falk Haansen.]

„Det kunne måske bøde lidt på den frygt, som nogle mener består deri, at en del mænd og kvinder fristes til at sige: blæse være med det hele.“

Nu tror jeg ikke, at nogen kvinde overlagt vil anvende muligheden for abort i stedet for at bruge antikonceptionelle hjælpemidler, for beslutningen om at ønske en abort kan aldrig nogen sinde være nogen let beslutning, men det rigtige ved både justitsministerens og SF's lovforslag er, at det bliver kvindens egen beslutning. Det kan være et tungt ansvar at placere hos hende, men sådan er livet nu engang, at de virkelig vanskelige og tunge beslutninger må vi selv træffe, det kan andre nok så velmenende mennesker aldrig gøre på et andet menneskes vegne.

I den socialdemokratiske folketingsgruppe gør der sig flere opfattelser gældende, men det er mit håb, at det vil lykkes at nå frem til et fornuftigt og godt resultat under det kommende arbejde i retsudvalget, og til dette arbejde kan jeg tilsige mit partis støtte.

Det er nødvendigt, at vi nu når frem til en løsning, en løsning, som kan være tilfredsstillende også for dem, hvis problem det her drejer sig om.

Thestrup: De to foreliggende forslag om fri abort har delt min partigruppe i et flertal og et mindretal. Jeg taler som ordfører for flertallet, og fru Hanne Budtz vil tale som ordfører for mindretallet.

Flertallet i min gruppe kan ikke medvirke til gennemførelse af fri abort. Jeg gjorde ved behandlingen af socialistisk folkepartis forslag her i tinget den 25. maj i år en række betragtninger gældende imod at gå videre med svangerskabsafbrydelse end loven af 1970, og jeg henviser til min tale dengang.

Der er dog to betragtninger, som jeg allereede omtalte dengang, men som jeg gerne vil sige lidt om igen.

I den betænkning, som det udvalg, der i sin tid var nedsat, afgav i januar 1969, og som blev grundlaget for det forslag, der førte til loven af 1970, gik jo de 8 af de 9 af udvalgets medlemmer ind for en ordning, der næsten helt blev optaget i lovforslaget.

Disse 8 anførte imod fri abort den betragtning, at mange af de kvinder, der henvender

sig til mødrehjælpen, egentlig ønsker at gennemføre deres svangerskab, men er under pres fra deres pårørende for at få svangerskabet afbrudt, og at netop mødrehjælpens afslag for disse kvinders vedkommende bevirker, at de kan få deres ønske om svangerskabets gennemførelse opfyldt.

Jeg vil i denne forbindelse henvise til en udtalelse i Berlingske Tidende for den 26. oktober i år af kontorchef Magna Nørgård, mødrehjælpen, hvori hun oplyser, at flertallet af afslag skyldes, at mange kvinder kommer efter 12 ugers fristens udløb, og så tilføjer hun:

„Endelig er der en del ansøgere, som egentlig gerne vil have et afslag. De er måske presset enten af forældre eller deres forlovede, men vil i virkeligheden gerne have barnet. Når de får afslag herfra, får vi skylden, og det er også helt i orden.“

Det er min opfattelse, at loven af 1970 opfylder alle rimelige krav til at få svangerskabsafbrydelse, og det fremgår af det, jeg her har anført, at den åbenbart tillige hindre urimeligheder, der vil fremkomme, hvis man gennemfører fri abort, for det er en urimelighed, at en kvinde, der gerne vil have sit barn, skal kunne presses til svangerskabsafbrydelse.

Jeg kommer så til den anden grund, som jeg finder det rimeligt udtrykkelig at drage frem i dag.

Der står i denne sag to principper over for hinanden: princippet om kvindens ret til frit at råde over sit legeme og princippet om livets ukrænkelighed. Loven af 1970 tog hensyn til begge disse principper og satte dem lige højt. Jeg finder det urigtigt, at man nu alene vil gå ind for det ene princip, nemlig kvindens ret til at råde frit over sit legeme, og ganske tilsidesætte det andet, princippet om livets ukrænkelighed. Det er dog ellers et princip, vi alle sætter meget højt og nødig afviger fra.

Vi kan heller ikke se bort fra, at der her i landet, som det i øvrigt blev nævnt af den foregående ærede taler, er et stort antal mennesker, der finder, at tilintetgørelse af liv strider ikke alene mod deres etiske, men også mod deres religiøse opfattelse. Jeg vil sige med det samme: jeg deler ikke selv dette synspunkt. I så fald ville jeg ikke have kunnet gå ind for svangerskabsafbrydelse overhovedet, og jeg har også i sin tid været